

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usoz-14/17-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr. sc. Inge Vezmar Barlek predsjednice vijeća, Eveline Čolović Tomić, mr. sc. Ivica Kujundžića, Lidije Vukičević i Senke Orlić-Zaninović, članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Marine Zagorec, zapisničarke, u postupku ocjene zakonitosti općeg akta pokrenutom u povodu zahtjeva Ž. I. iz P., koju zastupa opunomoćenik V. Š., odvjetnik u Odvjetničkom društvu R. i kolege j.t.d., Z., pisarnica u P., na sjednici održanoj 4. srpnja 2017.

p r e s u d i o j e

I. Zahtjev se odbija.

II. Odbija se zahtjev podnositeljice zahtjeva za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Ž. I. iz P. podnijela je ovom Sudu zahtjev za ocjenu zakonitosti odredbe članka 10. Odluke o načinu plaćanja i visine cijene komunalnih usluga („Službene novine Primorsko-goranske županije“, broj 40/11. i 26/12.) koju je donijelo P. d.o.o. K. i članka 3. stavka 1. točke 1. Odluke o cijeni vodnih usluga („Službene novine Primorsko-goranske županije“, broj 48/11., 36/14., 23/15. i Odluka o izmjenama i dopunama Odluke o cijeni vodnih usluga od 19. prosinca 2016., dalje: Odluka) istog trgovačkog društva. Budući da se zahtjev odnosi na ocjenu zakonitosti dva opća akta predmeti su razdvojeni tako da je u ovom predmetu odlučeno o zahtjevu za ocjenu zakonitosti odredbe članka 3. stavka 1. točke 1. posljednje navedene Odluke, a u predmetu poslovni broj: Usoz-13/17 o ocjeni zakonitosti odredbe članka 10. Odluke o načinu plaćanja i visine cijene komunalnih usluga („Službene novine Primorsko-goranske županije“, broj 40/11. i 26/12.).

Podnositeljica u zahtjevu ističe kako je suvlasnica 1/2 dijela vikend kuće u P. na otoku K. te je u cijelosti obvezana na plaćanje komunalnih usluga i u vrijeme kada se kuća ne koristi. Navodi kako donositelj akta obavlja poslove komunalnih usluga za cijelo područje otoka K. pa i za Općinu P., odnosno i za njezin objekt u vrijeme korištenja objekta u ljetnim mjesecima (dva do tri mjeseca godišnje) i u vrijeme kada je objekt zatvoren (devet do deset mjeseci godišnje). Ističe kako objekt nije bio u najmu izvan sezone ni jednu godinu od 1988. godine kada je kupljen te zaključuje kako donositelj akta naplaćuje komunalne usluge i u vrijeme kada objekt nije u funkciji i kada nema nikakve potrošnje vode. Navodi da donositelj akta godinama naplaćuje fiksni dio vode (navodno održavanje sistema) mjesečno 54,00 kn sa PDV-om ili godišnje 648,00 kn te, uz fiksni dio, za vrijeme korištenja kuće naplaćuje utrošak vode, tako da je cijena vode za objekt izvan sezone viša

od potrošnje vode za jednog člana u objektu koji se uredno svakodnevno koristi. Navodi kako je u sezoni ukupna cijena vode s fiksnim dijelom, dvostruko veća od cijene m³ vode npr. u R. ili kao da je svaki mjesec potrošeno cca 8 m³ vode u kući ili 96 m³ godišnje. Smatra kako se radi o zaradi donositelja akta bez davanja bilo kakve usluge. Na svaki račun je podnosila prigovore, ali je uvijek prigovor odbijen. Zadnji negativni odgovor na prigovor je zaprimila 12. siječnja 2017. Predlaže Sudu da ukine osporenu odredbu Odluke i potražuje trošak upravnog spora.

Donositelj akta u očitovanju na navode zahtjeva navodi kako je Odluku donijela skupština trgovačkog društva, a suglasnost na Odluku dala je jedinica lokalne samouprave. Navodi kako je do 31. prosinca 2013. obavljao vodne i komunalne djelatnosti na području svih sedam jedinica lokalne samouprave na otoku K., a nakon stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o vodama („Narodne novine“ 56/13.) svi javni isporučitelji vodnih usluga su trebali izdvojiti nevodne djelatnosti pa počevši od 1. siječnja 2014. društvo obavlja isključivo vodne djelatnosti na području prethodno navedenih jedinica lokalne samouprave koje su njezini osnivači. Navodi kako je osporena odredba Odluke sukladna Uredbi o najnižoj osnovnoj cijeni vodnih usluga i vrsti troškova koje cijena vodnih usluga pokriva („Narodne novine“ 112/10., dalje: Uredba). Cijena vodnih usluga sastoji se od fiksnog i varijabilnog dijela što je sukladno članku 6. Uredbe. Fiksni dio služi pokriću troškova koji ne ovise o količini isporučene vodne usluge i obračunava se mjesečno po korisniku vodne usluge, a nastaje kao posljedica priključenja nekretnine na komunalne vodne građevine. Korisnik vodne usluge je svaka fizička ili pravna osoba koja je vlasnik odnosno zakoniti posjednik nekretnine priključene na komunalne vodne građevine i koja je s isporučiteljem vodne usluge sklopila ugovor o isporuci jedne ili više vodnih usluga ili se prema općim ili tehničkim uvjetima isporuke vodnih usluga smatra da je sklopila ugovor o isporuci vodnih usluga (članak 2. Uredbe). Fiksni dio cijene vodne usluge se ne odnosi isključivo na održavanje ili očitovanje mjernog uređaja, kako se često pojednostavljuje svrha fiksnog dijela cijene. To je samo jedan manji dio troškova nužnih za održavanje cjelokupnog sustava u funkcionalnom stanju, kao što je navedeno u odredbi članka 6. Uredbe odnosno: očitavanje vodomjera, obrada očitanih podataka, izrada i dostava računa korisnicima, usmjeravanje i servisiranje vodomjera sukladno propisima, tekuće investicijsko održavanje priključka nekretnine na komunalne vodne građevine vodoopskrbe/odvodnje, redovito održavanje funkcionalne ispravnosti komunalnih vodnih građevina za isporuke vodnih usluga, ispitivanje i održavanje zdravstvene ispravnosti vode za piće. Visina mjesečnog fiksnog dijela po korisniku izračunava se na način da se ukupni fikсни troškovi podijele s 12 mjeseci i ukupnim brojem korisnika usluge. Smatra neopravdanim uspoređivati visinu cijene vodne usluge među različitim isporučiteljima, jer je svaki javni vodoopskrbni sustav individualan. Ukazuje kako je kao isporučitelj vodnih usluga dužan u obavljanju djelatnosti postupati u skladu sa zakonima i podzakonskim propisima koji uređuju ovu djelatnost. Uređaje i objekte koji služe obavljanju usluge je dužan održavati u stanju funkcionalnosti i sigurnosti, a svaki korisnik u svako doba ima neograničen pristup vodnoj usluzi. Smatra zahtjev neosnovanim.

Zahtjev nije osnovan.

Osporenim odredbom članka 3. stavka 1. točke 1. Odluke propisano je:

Osnovna cijena vodne usluge javne vodoopskrbe za korisnike u stambenim prostorima utvrđuje se, kako slijedi:

1. fiksni dio 48,00 kn/mjesečno/korisnik.

Odluka je donesena na temelju odredbe članka 206. stavka 1. Zakona o vodama („Narodne novine“ 153/09.) te osporena odredba nije izmijenjena kasnijim izmjenama i dopunama Odluke o cijeni vodnih usluga koje su donesene također na temelju odredbe članka 206. Zakona o vodama („Narodne novine“ 153/09., 63/11., 130/11., 56/13. i 14/14., dalje ZoV).

Sukladno odredbi članka 206. stavka 1. ZoV-a visinu cijene vodnih usluga odlukom određuje isporučitelj vodne usluge uz suglasnost jedinice lokalne samouprave, a sukladno odredbi

stavka 2. cijena vodne usluge ne može biti niža od one određene primjenom mjerila iz propisa iz stavka 7. tog članka. Na temelju odredbe stavka 3. tarifa vodnih usluga javne vodoopskrbe najmanje mora sadržavati: osnovnu cijenu vodne usluge i cijenu koju plaćaju socijalno ugroženi građani za količinu isporučene vode nužne za osnovne potrebe kućanstva. Prema stavku 5. odluka o cijeni vodnih usluga sadržava: vrstu vodne usluge, visinu cijene (tarifa vodne usluge), način obračuna i plaćanja usluge i iskaz javnih davanja koja se obračunavaju i naplaćuju uz cijenu usluge. U stavku 7. dana je ovlast Vladi Republike Hrvatske da na prijedlog Vijeća za vodne usluge uredbom propiše najnižu osnovnu cijenu vodnih usluga i vrstu troškova koje cijena vodnih usluga pokriva odnosno mjerila za njihov izračun.

Sukladno posljednje navedenom ovlaštenju, Vlada Republike Hrvatske donijela je Uredbu kojom je u članku 6. stavku 1. propisano da se najniža osnovna cijena vodnih usluga sastoji od fiksnog i varijabilnog dijela. Prema stavku 2. fiksni dio najniže osnovne cijene vodnih usluga služi pokriću troškova koji ne ovise o količini isporučenih vodnih usluga, a nastaju kao posljedica priključenja nekretnine na komunalne vodne građevine, i to troškova: očitavanja vodomjera, obrade očitanih podataka te izrade i dostave računa korisnicima vodnih usluga, usmjeravanja i servisiranja vodomjera sukladno važećim propisima, tekućeg i investicijskog održavanja priključka nekretnine na komunalne vodne građevine vodoopskrbe i/ili odvodnje, redovitog održavanja funkcionalne ispravnosti komunalnih vodnih građevina za isporuku vodnih usluga, ispitivanja i održavanja zdravstvene ispravnosti vode za piće. Sukladno odredbi stavka 3. fiksni dio osnovne cijene vodnih usluga obračunava se mjesečno, a prema stavku 4. fiksni dio osnovne cijene vodnih usluga ne može biti veći od fiksnog dijela najniže osnovne cijene vodnih usluga. Sukladno odredbi stavka 5. varijabilni dio najniže osnovne cijene vodnih usluga ovisi o količini isporučenih vodnih usluga.

Iz svega proizlazi kako je donositelj osporene odredbe Odluke bio ovlašten propisati fiksni dio osnovne cijene vodne usluge, koji je neovisan o količini isporučene vodne usluge. To iz razloga što fiksni dio najniže osnovne cijene vodnih usluga služi za pokriće fiksnih troškova navedenih u citiranoj odredbi članka 6. stavka 2. Uredbe, koji nastaju kao posljedica priključenja građevine na komunalne vodne građevine. Radi se o troškovima koji isporučitelju vodnih usluga nastaju radi održavanja cjelokupnog sustava bez obzira na potrošnju isporučene vodne usluge. Suprotno tome varijabilni dio cijene ovisi o stvarnoj potrošnji vode.

Slijedom izloženog, osporena odredba Odluke kojom se korisnik vodnih usluga obvezuje na plaćanje fiksnog dijela vodne usluge, nije u nesuglasju s naprijed navedenom odredbom ZoV-a i Uredbom.

Zbog navedenog Sud je odgovarajućom primjenom odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 29/17., dalje: ZUS) presudio kao u točki I. izreke.

Zahtjev za naknadu troškova podnositeljice zahtjeva je neosnovan jer se prema shvaćanju ovog Suda odredba članka 79. ZUS-a koja regulira troškove upravnog spora i primjenjuje se od 1. travnja 2017., ne odnosi na troškove stranke nastale u sporu o ocjeni zakonitosti općih akata.

Naime, objektivni upravni spor vodi se primarno radi zaštite objektivnog pravnog poretka, zbog čega se u tom sporu ne može procijeniti uspjeh jedne stranke u odnosu na drugu stranku. Iz Odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-I-2753/2012 i dr. od 27. rujna 2016., nakon koje je izmijenjena odredba članka 79. ZUS-a, proizlazi kako je zakonitost prijašnje odredbe članka 79. ZUS-a ocijenjena u odnosu na subjektivni upravni spor, odnosno zaštitu subjektivnih prava tužitelja povrijeđena pojedinačnim odlukama i postupanjima javnopravnih tijela, provođenje usmene rasprave, izvođenje dokaza, usporedivost upravnog spora s parničnim ili kaznenim postupkom te je zaključno snošenje troškova razmotreno u okviru činjenice da je danas u Republici Hrvatskoj upravni spor uređen kao spor pune jurisdikcije (točke 7. do 10. navedene Odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske), što sve nije primjenjivo na objektivni upravni spor.

U Zagrebu 4. srpnja 2017.

Predsjednica vijeća
mr. sc. Inga Vezmar Barlek, v.r.